

Judikát NS 21 Cdo 3574/2011

Soud:	Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí:	07/12/2012
Spisová značka:	21 Cdo 3574/2011
ECLI:	ECLI:CZ:NS:2012:21.CDO.3574.2011.1
Typ rozhodnutí:	ROZSUDEK
Heslo:	Náhrada škody zaměstnancem
Dotčené předpisy:	§ 176 odst. 1 předpisu č. 65/1965Sb. ve znění do 31.12.2006
Kategorie rozhodnutí:	C

21 Cdo 3574/2011

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Novotného a soudců JUDr. Ljubomíra Drápala a JUDr. Mojmíra Putny v právní věci žalobce R. D., zastoupeného JUDr. Jaroslavou Šafránkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Mezibranská č. 19, proti žalovanému J. K., zastoupenému JUDr. Jarmilou Vilímkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Řeznická č. 3, o 100.000,- Kč s úroky z prodlení, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 15 C 143/2007, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. listopadu 2010 č.j. 11 Co 338/2010-87, takto:

Rozsudek městského soudu a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 11.11.2009 č.j. 15 C 143/2007-59 se zrušují a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 4 k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil 100.000,- Kč s úroky z prodlení, které v žalobě specifikoval. Žalobu odůvodnil tím, že žalovaný u něj pracoval na základě pracovní smlouvy od 21.3.2003 do 29.9.2006 jako strážný. Dne 21.3.2004 uzavřeli účastníci dohodu o hmotné odpovědnosti, na jejímž základě převzal žalovaný hmotnou odpovědnost za hodnoty svěřené k vyúčtování, a to zejména za „hotovost při výběru na parkovišti v Kč“. V souvislosti s ostrahou parkoviště v areálu Zoologické zahrady v Praze žalovaný ve dnech 28.6.2006 a 11.7.2006 převzal 5.000 a 9.000 parkovacích lístků (á 50,- Kč) v celkové hodnotě 700.000,- Kč, a následně ve dnech 4.7.2006, 12.7.2006, 24.7.2006 a 30.9.2006 postupně vyúčtoval 148.000,- Kč, 100.000,- Kč, 91.200,- Kč a 38.400,- Kč a v září 2006 vrátil 4.448 lístků v hodnotě 222.400,- Kč. Žalovaný tak celkem vyúčtoval pouze 600.000,- Kč a zbytek tržby (tj. 100.000,- Kč za 2.000 parkovacích lístků), příp. zbývající lístky, žalobci dosud dluží a „na veškeré výzvy nereaguje“.

Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 11.11.2009 č.j. 15 C 143/2007-59 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 32.130,- Kč „na účet“ advokátky JUDr. Jarmily Vilímkové. Soud prvního stupně s poukazem na ustanovení § 252 a § 254 zák. práce dospěl k závěru, že žalobce sice prokázal, že se žalovaným uzavřel písemnou dohodu o hmotné odpovědnosti, avšak „nepodařilo se mu prokázat, že by byla provedena řádná inventura v době, kdy byl ukončen pracovní poměr se žalovaným, tzn. v září 2009, a že by byla zjištěna škoda – manko, za které žalovaný odpovídá“. Podle názoru soudu „žalobce sice předložil určitý doklad o tom, že údajně bylo žalovanému předáno určité množství lístků“, a také „pokladní doklady o tom, že určitá finanční hotovost byla žalobci žalovaným předána“, ovšem oproti tomu „žalovaný popírá, že by přebíral od svědkyně paní D., manželky žalobce parkovací lístky v tom množství, které je uváděno“, a „z jeho tvrzení je patrné i to, že lístky měly být předávány v době, kdy žalovaný neměl na tomto parkovišti denní ani noční službu“, a rovněž nelze přehlédnout, že pokladní doklady, které byly předloženy, „jsou sice dokladem o přebírání peněz“, ale není to doklad o tom, že peníze předávala určitá osoba, když „je zde pouze podpis paní D.“. Především však

podle názoru soudu prvního stupně „zde chybí základní doklad o prokázání vzniklé škody, a to inventarizace“, která „nebyla prováděna v době, kdy došlo ke vzniku dohody o hmotné odpovědnosti ani v době, kdy žalovaný ukončil pracovní poměr, a nebylo provedeno vyúčtování všech parkovacích lístků“. Z „těchto důvodů“ proto dospěl k závěru, že „žalobci se nepodařilo prokázat, že skutečně vznikla škoda, a že za tuto škodu odpovídá žalovaný“, a proto žalobu „v plném rozsahu“ zamítl.

K odvolání žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10.11.2010 č.j. 11 Co 338/2010-87 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení 29.880,- Kč k rukám advokátky JUDr. Jarmily Vilímkové. Odvolací soud vytkl soudu prvního stupně, že projednávanou věc bylo třeba posuzovat nikoli podle „nyní platného zákoníku práce“, ale podle ustanovení § 176 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce „v tehdy platném znění“. I když podle názoru odvolacího soudu „tehdy platný zákoník práce oproti nyní platnému zákoníku práce neupravoval ustanovení o inventarizaci“, přesto „i podle tehdy platného zákoníku práce, má-li být žaloba, již se zaměstnavatel domáhá po zaměstnanci náhrady škody podle ust. § 176 zák. práce, úspěšná, musí zaměstnavatel prokázat stav hodnot, které zaměstnanec převzal k vyúčtování, jakož i skutečnost, že došlo ke škodě (schodku) na svěřených hodnotách“. Podle judikatury odvolacího soudu „schodek bývá zpravidla zjišťován inventarizací jako inventarizační rozdíl mezi stavem majetků a závazků v účetnictví a skutečným (nižším) stavem majetku a závazků“; není-li však schodek zjištěn (prokázán) inventarizací, zaměstnavatel musí, má-li být jeho žaloba úspěšná, „jinými důkazními prostředky prokázat stav hodnot, které pracovník převzal k vyúčtování“. V projednávané věci se tak „právě žalobce dostal do této důkazní nouze, když neprovedl inventarizaci při uzavření dohody o hmotné odpovědnosti, ani při skončení pracovního poměru žalovaného“, přičemž podle názoru odvolacího soudu „důkazy, které k tomu navrhl, požadovanou důkazní sílu k oprávněnosti žaloby neměly“. Předložené příjmové pokladní doklady totiž „měly prokazovat pouze tu skutečnost, že žalobce (prostřednictvím svědkyně D., manželky žalobce) převzal (převážně v letních měsících r. 2006) určité finanční prostředky od žalobce (správně žalovaného), a nikoli tedy to, že se jednalo o vyúčtování svěřených hodnot, navíc by jimi žalobce prokazoval nikoli schodek, ale naopak příjem“. Ani další důkaz, „na který žalobce kladl obzvláštní důraz“, a to „ručně psaná“ listina s označením „R.2006 p. K.“, na níž „je několik údajů o počtu lístků a jejich hodnotě, včetně údaje, že 5 000 lístků bylo předáno p. K.“, a která „též je opatřena dvěma shodnými nečitelnými podpisy“, podle mínění odvolacího soudu „v žádném případě nedokládá převzetí parkovacích lístků žalovaným, případně jejich jakékoliv vyúčtování“, přičemž „ve světle těchto důkazů pak nemůže obstát ani výpověď svědkyně D., podporující tvrzení žaloby“. Odvolací soud proto „ze všech těchto důvodů“ rozsudek soudu prvního stupně jako „věcně správný“ potvrdil.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost dovozoval z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Namítal, že odvolací soud, který dospěl k závěru, že „neprovedením inventarizace se žalobce dostal do důkazní nouze“, „nesprávně posoudil důkazní břemeno, které je v řízení povinen nést žalobce, a důkazní břemeno, které je v řízení povinen nést žalovaný“. V důsledku toho dospěl odvolací soud k závěru o neunesení důkazního břemene ze strany žalobce, „a to navzdory skutečnosti, že z výpovědi svědkyně D. zcela jednoznačně vyplývá, jakým způsobem bylo vyúčtování předaných parkovacích lístků prováděno“. Za této situace podle názoru dovolatele již „důkazní břemeno a břemeno tvrzení tížilo žalovaného, který byl povinen tvrdit a prokázat, že parkovací lístky neprevzal a že schodek vznikl zčásti nebo zcela bez jeho zavinění“, což ovšem „nic takového žalovaný netvrdil ani neprokazoval“. Kromě toho podle názoru dovolatele je řízení před odvolacím soudem postiženo vadou, která měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jestliže odvolací soud žalobu zamítl z důvodu, že žalobce neunesl důkazní břemeno, ačkoli „nikdy nebyl žádným způsobem poučen v souladu v odst. § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř.“, když „odvolací soud zcela nepochybně věc posoudil po právní stránce jinak než soud prvního stupně, na rozdíl od něhož považoval možnost k prokázání stavu hodnot, které žalovaný převzal k vyúčtování, a skutečnost, že došlo ke škodě na svěřených hodnotách, i jinými důkazy než inventarizací“. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů „jako nezákonné“ zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), se nejprve zabýval tím, zda v posuzovaném případě je dovolání přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [§ 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř.], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [§ 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř.], nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [§ 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř.].

Podle ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam [odstavec 1 písm. c)] zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

Žalobce napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně o věci samé potvrzen. Protože dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř. není v této věci přípustné (ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno žádné rozhodnutí ve věci samé, které by odvolací soud zrušil) může být přípustnost dovolání v této věci založena jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přitom není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam; přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o.s.ř. dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že předmětem řízení je náhrada škody, k níž mělo dojít v průběhu roku 2006 – podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění do 31.12.2006, tj. přede dnem, než byl zrušen zákonem č. 262/2006 Sb., zákoníkem

práce (srov. § 364 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb.) – dále jen „zák. práce“.

V posuzované věci řešil odvolací soud – jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku – mimo jiné právní otázku výkladu ustanovení § 176 odst. 1 zák. práce z hlediska toho, jakými způsoby může být zjišťován schodek na svěřených hodnotách, které je zaměstnanec povinen vyúčtovat. Vzhledem k tomu, že tato právní otázka dosud nebyla v judikatuře dovolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena, a protože posouzení uvedené otázky bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu z tohoto hlediska rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Podle ustanovení § 176 odst. 1 věty první zák. práce převzal-li na základě dohody o hmotné odpovědnosti zaměstnanec odpovědnost za svěřené hotovosti, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které je povinen vyúčtovat, odpovídá za vzniklý schodek.

Odpovědnost zaměstnance podle ustanovení § 176 odst. 1 zák. práce za schodek na svěřených hodnotách, které je povinen vyúčtovat, patří ke zvláštnímu druhu pracovněprávní odpovědnosti za škodu, která se vyznačuje zprísněnými podmínkami ve vztahu k odpovídajícímu subjektu, tj. zaměstnanci. Odpovědnost za tuto škodu vzniká, prokáže-li zaměstnavatel, že uzavřel se zaměstnancem platnou dohodu o hmotné odpovědnosti, a že na hotovosti, ceninách, zboží, zásobách materiálu nebo jiných hodnotách (dále jen „hodnotách“), které zaměstnanci svěřil k vyúčtování, vznikl schodek. U tohoto druhu odpovědnosti zaměstnavatel není povinen zavinění zaměstnance prokazovat (srov. § 172 odst. 3 zák. práce). Zavinění zaměstnance na vzniku škody se předpokládá, takže zaměstnanec se odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách zproští zcela, popř. částečně, jen jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění (§ 176 odst. 3 zák. práce).

Je mimo pochybnost, že možnost zvýšené odpovědnosti zaměstnance podle ustanovení § 176 odst. 1 zák. práce je žádoucí při výkonu každého zaměstnání, v rámci něhož je nutné, aby zaměstnancům byly svěřeny určité hodnoty, s nimiž sami disponují a hospodaří a které jsou povinni ve stanoveném období vyúčtovat. Odpovědnost za schodek na svěřených hodnotách přejímá zaměstnanec na základě písemné dohody o hmotné odpovědnosti, která musí obsahovat závazek zaměstnance převzít odpovědnost za hodnoty, které mu zaměstnavatel svěřil a které je zaměstnanec povinen vyúčtovat (přesné vymezení hodnot, za které zaměstnanec převzal hmotnou odpovědnost, zde není nutné). Záměrný koník práce v ustanovení § 176 odst. 1 zák. práce formou demonstrativního výčtu uvádí hodnoty, kterých se má odpovědnost za schodek týkat. Jsou to hotovosti, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které jsou předmětem oběhu nebo obratu. Jde-li o vydávání cenin a přijímání peněz za tyto ceniny, může se týkat zvýšená odpovědnost například zaměstnanců ve spojitosti s prodávacími losy nebo vstupenek do divadel, kin či na jiné kulturní akce, zaměstnanců, jimž jsou za účelem plnění pracovních povinností poskytovány poukázky na pohonné hmoty, nebo také – jako v případě žalovaného v projednávané věci - zaměstnanců zajišťujících v rámci ostrahy parkovišť výběr hotovosti za parkovací lístky.

Kontrola, kterou se zjišťuje úplnost hodnot svěřených zaměstnanci, se provádí vyúčtováním, tj. srovnáním účetního stavu se skutečným stavem. Schodek ve smyslu ustanovení § 176 odst. 1 zák. práce, zjištěný touto kontrolou, pak vyjadřuje skutečnost, že chybí hodnoty, které se hmotně odpovědný zaměstnanec zavázal vyúčtovat. Rozumí se jím rozdíl mezi skutečným stavem svěřených hodnot, které je zaměstnanec povinen vyúčtovat, a mezi údaji účetní evidence, o který je skutečný stav nižší než účetní stav, nevyjímaje ani schodky na finančních prostředcích (srov. Stanovisko k uplatňování ustanovení zákoníku práce o odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, které je zaměstnanec povinen vyúčtovat, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 1976, pod č. 12). Schodek bývá zpravidla zjišťován inventarizací (fyzickou inventurou u majetku hmotné povahy, popřípadě nehmotné povahy, nebo dokladovou inventurou u závazků a u ostatních složek majetku, u nichž nelze provést inventuru fyzickou) jako inventarizační rozdíl mezi stavem majetku a závazků v účetnictví a skutečným (nižším) stavem majetku a závazků (srov. § 29 a § 30 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění účinném do 31.12.2006). Inventarizace se obvykle provádí při uzavření dohody o hmotné odpovědnosti, při jejím zániku, při převedení zaměstnance na jinou práci nebo na jiné pracoviště, při jeho přeložení a při skončení pracovního poměru (srov. § 31 nařízení vlády č. 108/1994 Sb., kterým se provádí zákoník práce a některé další zákony, ve znění účinném do 31.12.2006). Odvolacímu soudu lze přisvědčit, není-li schodek zjištěn (prokázán) inventarizací, neznamená to bez dalšího, že by zaměstnavatel neměl proti odpovědnému zaměstnanci nárok na náhradu škody podle ustanovení § 176 zák. práce; zaměstnavatel však musí, má-li být jeho žaloba úspěšná, jinými důkazními prostředky prokázat stav hodnot, které zaměstnanec převzal k vyúčtování, a skutečnost, že došlo ke škodě (schodku) na svěřených hodnotách (srov. např. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 3.5.2007 sp. zn. 21 Cdo 920/2006, uveřejněného pod poř. č. 132 v časopise Soudní judikatura, ročník 2007).

Vyúčtování svěřených hodnot se zpravidla děje (provádí-li se za celou účetní jednotku a týká-li se většího množství hodnot) na základě inventarizace (periodické, průběžné či mimořádné), jejíž postup je upraven v ustanovení § 29 a § 30 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví. Zjištění schodku na základě vyúčtování svěřených hodnot ve smyslu ustanovení § 176 zák. práce je však možné v některých jednoduchých případech rovněž porovnáním účetního stavu vyplývajícího z dokladu, jímž zaměstnanec převzal určité „hodnoty svěřené k vyúčtování“ na jedné straně, a na straně druhé z dokladů (hotovosti, cenin, výdajových dokladů), jimiž zaměstnanec dokládá „fyzický stav“ v době vyúčtování. Může jít například o určité druhy jednoduchých cenin (kupř. poukázky na pohonné hmoty, divadelní vstupenky, jízdenky, parkovací lístky apod.), které hmotně odpovědný zaměstnanec prokazatelně převzal. Vyúčtování těchto hodnot, které byly zaměstnanci svěřeny, v množství a hodnotě, kterou potvrdil svým podpisem, pak spočívá v porovnání hodnoty převzatých cenin a hodnoty vyúčtované hotovosti, popř. hodnoty nespotebovaných cenin. Případný schodek na svěřených ceninách se po vyúčtování rovněž projeví jako „inventarizační rozdíl“ mezi (vyšším) účetním stavem a zjištěnou skutečností.

Uvedené vztaženo na posuzovanou věc znamená, že žalovaný, který u žalobce pracoval jako strážný a na základě dohody ze dne 21.3.2004 převzal hmotnou odpovědnost za hodnoty svěřené k vyúčtování, byl povinen v souvislosti s výkonem sjednané práce (ostrahou parkoviště) přijaté hodnoty (parkovací lístky) následně vyúčtovat. Prokazatelně zjištěný stav hodnot (parkovacích lístků), které žalovaný převzal k vyúčtování, na straně jedné a stav hodnot (vybrané finanční hotovosti, příp. nespotebovaných parkovacích lístků), které žalovaný žalobci vyúčtoval, na straně druhé, je nepochybně předpokladem k tomu, aby mohl být stanoven rozdíl mezi účetním stavem a skutečným (fyzickým) stavem. Zjednodušeně řečeno, jde o postup „má dáti

– dal“. Okruh důkazů, které mohou být podkladem pro tato zjištění, není ničím předem omezen. Důkazem o účetním stavu svěřených hodnot může být také listina, z níž by bylo patrné, že žalovaný v daném okamžiku převzal oproti podpisu určité množství parkovacích lístků v odpovídající hodnotě. Vyúčtování těchto svěřených hodnot se pak může stát (vedle toho, že budou vráceny nespotebované parkovací lístky) na základě předložených příjmových dokladů, ze kterých by vyplývalo, že žalovaný předal žalobci určitou finanční hotovost jako „tržbu za parkovací lístky“, provázené v případě nejasností vysvětlením těch, kteří uvedené doklady vyhotovili, popřípadě ke vzniku těchto dokladů a k jejich obsahu mají konkrétní poznatky. K „vyúčtování“ není zapotřebí - jak se odvolací soud mylně domnívá – aby vedle příjmu „určitých finančních prostředků“, musel zaměstnavatel navíc provádět nějaký další formalizovaný postup. Odvolací soud však - veden nesprávným právním názorem o možnostech zjišťování schodku - tímto způsobem při hodnocení důkazů neuvažoval a jeho závěr o tom, že „důkazy, které žalobce navrhl k prokázání toho, jaký byl stav hodnot převzatých žalovaným k vyúčtování a zda na těchto hodnotách vznikl schodek, neměly požadovanou důkazní sílu k oprávněnosti žaloby“, je prozatím předčasné.

Protože napadený potvrzující rozsudek odvolacího soudu není správný, Nejvyšší soud České republiky jej podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o.s.ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.).

Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 226 odst. 1, § 243d odst. 1, část věty za středníkem a věta druhá o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 12. července 2012

JUDr. Zdeněk Novotný, v. r.
předseda senátu

www.nsoud.cz